

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Taarnvægteren Ole

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr03val-shoot-idm140098736967648.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

↪ Hexenes Part paa Kasteskaft er bekjendt nok, den er St. Hans Nat og til Bloksbjerg, men vi have ogsaa den vilde Hær, den er indenlandsk og nutids, den gaaer ad Amager til Nytaarsnat. Alle de daarlige Poeter, Poetinder, Spillemand, Bladskrivere og kunstneriske Offentligheder, de, som ikke due, ride Nytaarsnat gjennem Luften ud til Amager; de sidde skrævs over deres Pensel eller Pennefjeder, Staalpen kan ikke bære, den er for stiv. Jeg seer det, som sagt, hver Nytaarsnat; de Fleste af dem kunde jeg nævne ved Navn, men det er ikke værd at lægge sig ud med dem; de holde ikke af at Folk skal vide om deres Amagerfart paa Pennefjer. Jeg har et Slags Søskendebarn, som er Fiskerkone og leverer Skjeldsord til tre agtede Blade, siger hun, selv har hun været derude som indbuden Gjest, hun blev baaren derud, hun holder ikke selv Pennefjer og kan ikke ride. Hun har fortalt det. Det Halve er Løgn, hvad hun siger, men det Halve er allerede nok. Da hun var derude, begyndte de med Sang, hver af Gjesterne havde skrevet sin Vise og hver sang sin, for den var den bedste; det var lige eet, det var samme »Melodonte«. Saa opmarscherede i smaa Kammeratskaber de, som kun virke med Snakketøiet, der var nu Sangklokkerne, der syngte paa Omgang, saa kom de smaa Trommeslagere, som tromme ud i Familier. - Bekjendtskab blev der gjort med dem, der skrive uden at lægge Navn til, det vil her sige, hvor Fedtsvæerte gaaer for Blanksvæerte; der var Bødlen og hans Dreng, og Drengen var den Skrappeste, ellers blev han ikke lagt Mærke til; der var den gode Skraldemand, der vender Bøtten og kalder den »god, meget god, udmærket god!« - Midt under al den Fornøielse, som det maatte være, skød frem fra Kulen en Stilk,